

РЕШЕНИЕ

№ 5909

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20231110160076 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от Л. Х. М., чрез адв. С., срещу „Т.С” ЕАД, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищцата не дължи на ответника чрез принудително изпълнение следните суми: 4994,34 лв., представляваща главница за потребена, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2005 г. до 30.04.2008 г., ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 11.12.2008 г. до окончателното ѝ изплащане; 755,69 лв. – лихва за забава върху главницата за периода от 01.01.2006 г. до 16.11.2008 г., както и 490,53 лв. - разноски по делото пред СРС и 50,71 лв. – разноски по делото пред СГС, за които суми е постановено решение от 20.01.2011 г. по гр.д. № 35403/2009 г. по описа на СРС, ГО, 48 състав, частично отменено с решение от 23.11.2011 г. по в.гр.д. № 3774/2011 г. по описа на СГС, II – “Б” въззивен състав, поради погасяването на вземанията по давност.

Ищцата извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че с решение от 20.01.2011 г. по гр.д. № 35403/2009 г. по описа на СРС, ГО, 48 състав, частично отменено с решение от 23.11.2011 г. по в.гр.д. № 3774/2011 г. по описа на СГС, II – “Б” въззивен състав, било признато за установено, че Л. Х. М. дължи на „Т.С” ЕАД следните суми: 4994,34 лв., представляваща главница за потребена, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2005 г. до 30.04.2008 г., ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 11.12.2008 г. до окончателното ѝ изплащане; 755,69 лева – лихва за забава върху главницата за периода от 01.01.2006 г. до 16.11.2008 г., както и 490,53 лв. - разноски по делото пред СРС и 50,71 лв. – разноски по делото пред СГС. Твърди, че решенията на СРС и СГС са влезли в сила на 23.01.2012 г., като до момента на подаване на исковата молба ответникът не е подал молба за издаване на изпълнителен лист и не е получавал такъв, поради което към 24.01.2017 г. вземанията били погасени по давност. Ето защо моли съда да уважи предявените икове, като признае за установено, че ищцата не дължи на ответника следните суми: 4994,34 лв., представляваща главница за

потребена, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2005 г. до 30.04.2008 г., ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 11.12.2008 г. до окончателното ѝ изплащане; 755,69 лева – лихва за забава върху главницата за периода от 01.01.2006 г. до 16.11.2008 г., както и 490,53 лв. - разноски по делото пред СРС и 50,71 лв. – разноски по делото пред СГС, за които суми е постановено решение от 20.01.2011 г. по гр.д. № 35403/2009 г. по описа на СРС, ГО, 48 състав, частично отменено с решение от 23.11.2011 г. по в.гр.д. № 3774/2011 г. по описа на СГС, II – “Б” въззивен състав, поради погасяването на вземанията по давност. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез юрк. П, е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск като недопустим, а в условията на евентуалност заявява, че същият е основателен. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявеният отрицателен установителен иск се основава на твърденията на ищеца, че процесните вземания са погасени по давност, в рамките на което основание съдът дължи произнасяне. Съобразно общоприетото становище в правната теория и съдебна практика погасителната давност не води до погасяване на самото вземане, а на възможността да бъде принудително изпълнено. В този смисъл следва да се разбира и търсената с процесния отрицателен установителен иск съдебна защита – установяване недължимост на вземане поради изтекла давност, което като правен резултат означава установяване, че е погасена възможността за принудителното му изпълнение.

Неоснователни са доводите на ответника за недопустимост на предявения иск. Правната сфера на ищеца се явява накърнена и само въз основа на съществуващия в полза на кредитора изпълнителен титул, който материализира вземане, отричането на което, въз основа на факти, настъпили след приключване на производството, в което е издадено изпълнителното основание, ищецът има интерес да установи, с оглед упражняване на други свои имуществени или неимуществени права. Достатъчен е безспорният интерес на ищеца от осуетяване възможността за инициране на изпълнително производство, независимо че и в хода на същото би могъл да предяви иска си, доколкото в тази последна хипотеза и за препятстване на изпълнителните действия следва да предприеме и обезпечаване на иска си, съответно да поеме риска на евентуален отказ за обезпечаване, все действия обективно засягащи правната му сфера (в този смисъл е Определение № 513 от 24.11.2016 г., постановено по ч.т.д. № 1660/2016 г. по описа на ВКС, I т.о., ТК).

Съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, давността е винаги петгодишна, ако вземането е установено със съдебно решение.

В отговора на исковата молба ответникът изрично е признал правнорелевантното обстоятелство, че към датата на исковата молба процесните вземания са погасени по давност, поради което съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че:

1/ с решение от 20.01.2011 г. по гр.д. № 35403/2009 г. по описа на СРС, ГО, 48 състав, частично отменено с решение от 23.11.2011 г. по в.гр.д. № 3774/2011 г. по описа на СГС, II – “Б” въззивен състав, било признато за установено, че Л. Х. М. дължи на „Т.С” ЕАД следните суми: 4994,34 лв., представляваща главница за потребена, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2005 г. до 30.04.2008 г., ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 11.12.2008 г. до окончателното ѝ изплащане; 755,69 лева – лихва за забава върху главницата за периода от 01.01.2006 г. до 16.11.2008 г., както и 490,53 лв. - разноски по делото пред СРС и 50,71 лв. – разноски по делото пред СГС;

2/ по отношение на вземанията е изтекъл срок по – дълъг от 5 години, който не е бил

прекъсван или спиран.

Ето защо предявеният отрицателен установителен иск е основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, право на разноси има ищецът. Неоснователни са доводите на ответника за приложимост на чл. 78, ал. 2 ГПК, тъй като не са налице предпоставките на посочената разпоредба – с отговора на исковата молба е предявеният иск е оспорен като недопустим и е поискано производството по делото да бъде прекратено. Ето защо не са налице кумулативно изискуемите предпоставки на чл. 78, ал. 2 ГПК.

Ищецът е представил доказателства за направени разноси за държавна такса в размер на 299,77 лв., които следва да му бъдат присъдени.

Процесуалният представител на ищеца претендира адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 ЗА. В разглеждания случай по делото е представен договор за правна защита и съдействие, в който страните по упълномощителната сделка - ищецът, от една страна и адвоката, от друга страна, са направили съвпадащи изявления, че правната помощ се предоставя като безплатна поради това, че ищецът е в затруднено материално състояние - чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Според правилата на чл. 78, ал. 1, ал. 3 и ал. 5 ГПК, страната следва да бъде компенсирана за реално извършените разноси по спора за един адвокат, каквито при безплатната правна помощ безспорно няма - поради което и в хипотезата на чл. 38, ал. 2 ЗА възнаграждението се присъжда на процесуалния представител, а не на страната, в чиято полза е разрешен спора.

С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело C-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи, както и че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноси за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС. Изрично е посочено, че при наличието на посочените ограничения не е възможно позоваването на легитимни цели, както и че националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба спрямо страната, осъдена за разноси, включително и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. Решенията на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища на основание чл. 633 ГПК.

В Определение № 50015 от 16.02.2024 г. по т.д. № 1908/2022 г. по описа на ВКС, I т.о., е определено адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв. по дело, което не се отличава с фактическа и правна сложност, като е прието, че Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения не съответства на правото на ЕС, поради което не следва да се прилага. Посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на

извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

Предвид гореизложеното, като взе предвид: вида и обема на осъществената правна защита в исковото производство; липсата на фактическа и правна сложност на спора, както и проведеното в исковото производство едно открито съдебно заседание, настоящият съдебен състав приема, че на процесуалния представител на ищеца следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 124, ал. 1 ГПК по отношение на "Т.С" ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "Я" № 23Б, че Л. Х. М., ЕГН ***** с адрес: гр. София, ж.к. „Б.б, бл. ***** не дължи на "Т.С" ЕАД чрез принудително изпълнение следните суми: **4994,34 лв.**, представляваща главница за потребена, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2005 г. до 30.04.2008 г., ведно със законната лихва върху тази сума от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 11.12.2008 г. до окончателното ѝ изплащане; **755,69 лв.** – лихва за забава върху главницата за периода от 01.01.2006 г. до 16.11.2008 г., както и **490,53 лв.** - разноски по делото пред СРС и **50,71 лв.** – разноски по делото пред СГС, за които суми е постановено решение от 20.01.2011 г. по гр.д. № 35403/2009 г. по описа на СРС, ГО, 48 състав, частично отменено с решение от 23.11.2011 г. по в.гр.д. № 3774/2011 г. по описа на СГС, II – “Б” въззивен състав, поради погасяването на вземанията по давност.

ОСЪЖДА "Т.С" ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "Я" № 23Б, да заплати на Л. Х. М., ЕГН ***** с адрес: гр. София, ж.к. „Б.б, бл. ***** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на **299,77 лв.** – разноски за държавна такса за производството пред СРС.

ОСЪЖДА "Т.С" ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "Я" № 23Б, да заплати на адв. Д. Ц. С., с адрес на упражняване на дейността: гр. София, ул. В № 1, ***, сумата в размер на **300 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на основание чл. 38 ЗА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____